

1 JULI 1929

No. 13

34e JAARGANG

# DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT  
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„En wederom, het zal geschieden, dat zooveel als gij met water zult doopen, gij uwe handen zult opleggen, en zij zullen de gaven des Heiligen Geestes ontvangen, en zullen naar de teekenen Mijner komst uitzien, en zullen Mij kennen.

Zie, Ik kom snelijk”.

Leer en Verboden, afd. 39:23, 24.

## DE „AFVAL”, OF 'S WERELDS VERLIEZEN VAN DE CHRISTELIJKE GODSDIENST EN KERK.

Toespraak (no. 8), gehouden over de radio op Zondag-  
avond 5 Mei 1929, door Ouderling B. H. Roberts van den  
Eersten Raad der Zeventigers, te Salt Lake City, Utah.

### *De opkomst van „Het Pausdom”: Is het van Goddelijken of Menschelijken Oorsprong?*

DE CHRISTUS: „Op deze rots zal Ik Mijne gemeente  
bouwen,” (Matth. 16:18).

De vraag die ligt op den weg van het door ons ontwikkelde  
thema, De „Afval”, of 's Werelds verliezen van  
de Christelijke Godsdienst en Kerk, is: „Het  
Roomsche Pausdom, is het van Goddelijken  
of Menschelijken Oorsprong?”

De houding van de Roomsche kerk ten aanzien van het pausdom  
is, dat op den bisschop van Rome een oppermachtig, aardsch  
leiderschap van de Kerk van Christus werd overgedragen; dat de  
Apostel Petrus zulk een goddelijke bevoegdheid en aanstelling  
van den Christus had ontvangen, hetgeen hem in zeggenschap  
boven de andere apostelen stelde; ook in bedieningsmacht en lei-  
derschap; dat hij vijf en twintig jaren lang bisschop van Rome was,  
en over de kerk een universeel presidentschap uitoefende, vanuit  
die stad — zijn permanente Stoel. Vóór zijn dood droeg Petrus  
al deze primauteit en bevoegdheid over op een zekeren Linus, door  
dezen tot bisschop van Rome en van de geheele wereld te maken.  
Al deze autoriteit moest langs de lijn der opeenvolgende bisschop-

pen van Rome worden overgegeven, tot aan den tegenwoordigen bisschop van dien Stoel toe, n.l. de paus, of de „vader” der gansche „Christenheid”; de ware hoofd-herder van de „kudde van Christus in de geheele wereld”; met wien men in eenheid moet zijn om een lid van de ware Christuskerk te kunnen wezen. Omtrent dit hoofd zegt een Rooms-katholieke autoriteit: „Door\*\*\* j u i s t e v e r o r d i n e e r i n g, w e t t i g e o p d r a c h t, e n z u i v e r a p o s t o l i s c h e l e e r, is de Katholieke Kerk van heden de voortzetting van de Kerk die door J e z u s C h r i s t u s e n d e A p o s t e l e n werd gesticht; zij vormt er slechts één levend, identiek lichaam mee, dat de zending welke de Apostelen van Christus hadden gekregen, voortdraagt en overbrengt, en de eenigste ware, trouwe boodschapper is, door Christus gezonden om de menschen tot eeuwige zaligheid te leiden.” (C a t h o l i c B e l i e f, Bruno, blz. 162).

Recht en aanspraak op al deze geestelijke macht, bevoegdheid en superioriteit kwamen tot Petrus en zijn wettige opvolgers doordat zulks speciaal aan Petrus werd overgegeven, op de volgende manier: Het voorval wordt verhaald in Mattheüs' Evangelie, (Hoofdst. 16 : 13—20).

### *Wie zeggen de Menschen dat Ik, de Zoon des Menschen, ben?*

Jezus scheen te willen weten wie de menschen dachten dat Hij was; vandaar Zijn vraag in den tekst: „Wie zeggen de menschen dat Ik, de Zoon des Menschen, ben?” Verschillende antwoorden werden gegeven. Sommigen, naar het verluidt, dachten dat Hij Johannes de Dooper was, anderen Elias, en weer anderen Jeremia, of een van de profeten. Toen zeide Hij — en ongetwijfeld was dit bij het begin Zijn doel met het stellen van de vraag — „m a r g i j, w i e z e g t g i j, d a t I k b e n?” En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods. En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon, Bar-Jona! want vleesch en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.” Dan, om aan de gelegenheid nog meer indruk bij te zetten, en om het belang van het waarlijk groote dat geschied was, meer te doen uitkomen, zei Hij: „En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra (rots) zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.”

### *De Rooms-Katholieke uitlegging.*

De vraag, die voor zoo'n groot gedeelte uit dit voorval oprijst, is, w a t i s h e t w a a r o p C h r i s t u s v e r k l a a r d e Z i j n K e r k t e z u l l e n b o u w e n? Het Rooms-Katholieke antwoord luidt: „op St. Petrus”. Hun uitlegging vindt men in de kantteekening bij den bewusten tekst in hun vertaling van

het Nieuwe Testament, en dit is wat zij zeggen: „Op deze rots, enz. De woorden van Christus aan Petrus, gesproken in de alledaagsche taal der Joden, waarvan onze Heere gebruik maakte, waren hetzelfde als wanneer Hij gezegd had: Gij zijt een rots, en op deze rots zal Ik Mijne gemeente bouwen. Zoodat, in de eenvoudige beteekenis des woords, Petrus hier verklaard wordt de rots te zijn waarop de Kerk gebouwd zou worden.”

### *De Protestante uitlegging.*

In tegenstelling met deze Roomsch-Katholieke uitlegging staat die van Maarten Luther, en van de Protestanten over het algemeen, n. l. dat de „rots” Christus Zelf is; niet St. Petrus. Maarten Luther, commentaar leverend op de strijdige uitlegging die de H. Augustinus van Matth. 16 geeft, in verband met Petrus als de „rots” waarop Christus Zijn kerk zou bouwen, zegt: „Zelfs al zouden St. Augustinus en alle kerkvaders zeggen dat de apostel Petrus de ‚rots’ is waarvan Christus spreekt, dan nog zou ik hen weerstaan, geheel alleen, steunende op de heilige Schriften, dat is, op goddelijke uitspraak, want er staat geschreven: ‚Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk in Jezus Christus.’ (1 Cor. 3 : 11)”. Petrus zelf noemt Christus „de uiterste Hoeksteen”, en een „Levende Steen”, gebouwd tot een geestelijk huis. (1 Petrus 2 : 4, 5, 6 — Zie D’Aubigne’s *History of the Reformation*, deel 2, hst. 5, blz. 172, uitgave van 1848). Dit is zeer algemeen het standpunt van de Protestante kerken van het vasteland.

Een bisschop van de Episcopale kerk van Amerika (die, natuurlijk, in gemeenschap staat met de Kerk van Engeland), en een vooraanstaande figuur in dit groote geschil betreffende de beteekenis van Matth. 16, John H. Hopkins, D. D., L. L. D., Bisschop van Vermont, en schrijver van  *Een Logenstraffing van des Katholieken Dr. Milner’s „Einde van een Godsdienschtig Geschil”*, zegt: „De eerste vraag die gesteld wordt, is, of de rots, waarop de kerk gebouwd moest worden, Christus Zelf was, als de Zoon van den levenden God, welken St. Petrus zoo juist had beleden, of dat deze rots Petrus de apostel was? En wij houden vol dat de rots was Christus terwijl u (sprekend tot Roomsch-Katholieken) beweert dat de rots St. Petrus was”. (*Controversy Controverted*, deel I, blz. 436).

Om aan te toonen hoe absoluut en scherp de scheiding tusschen deze twee hoofdafdeelingen van het „Christendom” is, haal ik ook het volgende aan uit Bisschop Hopkins’ werk:

„Deze aanname (d. i. dat de bisschoppen van Rome opvolgen in primaatschap en volle autoriteit van Petrus), waarop het geheele bouwsel van het pauselijk despotisme steunt, is naar onze

overtuiging direct in strijd met het ware Katholieke beginsel, (hij doelt op het beginsel der algemeenheid, niet op het Roomsch-Katholieke beginsel), valsch in al haar deelen, en zooals uw eigen geschiedenis heeft bewezen, smorend voor de vrijheid, de zuiverheid en den juisten invloed van het evangelie. Ik zal daarom gaan bewijzen, op klare gronden, dat zij in strijd is met de schriften, in strijd met de (Christelijke) vaders, in strijd met de raden, ongerijmd in zichzelf, en historisch noodlottig voor het Christendom." (t. z. p.)

Doch laat ons hier het woord der waarheid goed verdeelen. De vraag hier is niet wat of wie de „rots" van 's menschen zaligheid is, het middelpunt en de omtrek van het evangelie, het middel en de macht van 's werlds verlossing en de zaligheid van den individueelen mensch. Hij die dat alles teweegbrengt, is zonder twijfel de Christus; en er is geen andere „rots" of fundeering gelegd, of „Naam onder den hemel, door Welken wij moeten zalig worden". (Hand. 4 : 12). Dat wordt evenzeer door Katholieken geloofd als door Protestanten. De vraag hier geldt de „kerk" en hare fundatie; niet het geheele plan der zaligheid, maar het onderwerp hier is de kerk op aarde, als middel om de dingen Gods te verbreiden, ervan te getuigen en erin te bedienen; noch mag men er zelfs de Roomsch-Katholieken van betichten dat zij St. Petrus beschouwen als de plaatsinnemer van den Christus in die organisatie — in de kerk. In hun officiële uitlegging, de reeds genoemde kantteekening in hun Nieuwe Testament, zeggen zij: „Petrus wordt hier verklaard de rots te zijn waarop de kerk gebouwd moest worden: Christus Zelf zijnde zoowel de voornaamste fundeering als de stichter ervan." (Douay-Bijbel, kantteekening bij Matth. 16). Doch St. Petrus en zijn beweerde wettige opvolgers worden, naar Roomsch-Katholiek inzicht, gemaakt tot de aardse fundeering van de kerk. Bij het aanhalen van de toelichting in hun geautoriseerden Bijbel, als boven gedaan, geef ik het volgende uit een geautoriseerd boek omtrent hun leer — een boek dat tenminste goedgekeurd is door Henry E. Newman, Kardinaal-Aartsbisschop van Westminster, in 1884 — „Catholic Belief", door den Hoogerwaarden Joseph Faa di Bruno, D. D., uitgegeven door Burns and Oates, Londen en New York:

„Daar Onze Heere Jezus Christus de Grondsteen der grondsteenen (Jesaja 28, vs. 16) en de Uiterste Hoeksteen is, heeft Hij de volheid van autoriteit over de geheele kerk, hetzij in den hemel of op aarde, hetzij tegenwoordig of toekomstend, en is Hij de oorsprong van alle macht en zeggenschap. Vergeleken bij de autoriteit van Christus is die welke de Paus over de Kerk heeft (afkomstig van St. Petrus), afhankelijk, tijdelijk, en, ofschoon ruim, heeft zij grenzen. De autoriteit van den Paus is van Christus, onder Christus en voor Christus. Hij bezit deze zeggenschap over

de Kerk op aarde alleen gedurende de weinige jaren van zijn pauselijke waardigheid. Dit is slechts een klein deel van de onmetelijke kudde van Christus, die bestaat uit een groote schaar, die niemand tellen kan, uit alle natie, en geslachten, en volken, en talen' (Openbaringen 9); en over deze gansche groote menigte, wanneer in het eind des tijds samenvergaderd vanuit alle natiën der wereld, uit alle voorbije eeuwen, zal Jezus Zelf, de eeuwige Herder onzer zielen, zonder instrumentaliteit van eenig vertegenwoordiger, zichtbaar presideeren, voor eeuwig en altoos in den hemel." Aldus is het Roomsch-Katholieke standpunt, zooals door henzelf weergegeven.

————— (Wordt vervolgd).

## JEZUS DE CHRISTUS.

### Hoofdstuk 5.

—————  
(Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.)

—————  
(Vervolg).

Mozes\* sprak van de komst van een groot Profeet in Israëel, wiens bediening van zooveel belang zou zijn dat alle menschen die Hem niet wilden aannemen, onder veroordeeling waren; en dat deze voorspelling alleen maar betrekking had op Jezus Christus, wordt door latere schriften afdoende bewezen. Aldus sprak de Heer tot Mozes: „Eenen Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijne woorden in zijnen mond geven, en hij zal tot hen spreken alles, wat Ik hem gebieden zal. En het zal geschieden, de man, die niet zal hooren naar Mijne woorden, die Hij in Mijnen naam zal spreken, van dien zal Ik het zoeken.”<sup>1)</sup> Het offerstelsel, zooals nadrukkelijk in de Mozaïsche wetten vervat, was, in hoofdzaak een voorafbeelding van den offerdood dien de Zaligmaker op Calvarie zou lijden. Het bloed van tallooze altaaroffers, door Israëel's priesters in den gang van het voorgeschreven ritueel geslacht, liep als een profetische stroom door de eeuwen van Mozes tot Christus, in de gelijkenis van het bloed van den Zoon Gods, hetwelk vergoten moest worden als een zoenoffer voor de verlossing der menschheid. Doch, zooals reeds aangetoond, de instelling van het bloedige offer als een voorbeeld van den komenden dood van Jezus Christus, dateert van het begin der menschelijke geschiedenis; daar het brengen van dierenoffers, door middel van bloedvergieting, reeds van Adam werd verlangd, aan wien de beteekenis der verordening, als „eene gelijkenis van de

1) Deut. 18 : 15—20; verg. Joh. 1 : 45; Hand. 3 : 32; 7 : 37; zie ook hiervan een bevestiging door onzen Heer na Zijne opstanding, 3 Nephi 20 : 23.

offerande van den Eeniggeborene des Vaders", nadrukkelijk werd omschreven. 1)

Het paaschlam, geslacht voor elk Israëlietisch gezin, bij het jaarlijks terugkeerende Paaschfeest, was een speciaal voorbeeld van het Lam Gods, dat te Zijner tijd voor de zonden der wereld geslacht zou worden. De kruisiging van Christus geschiedde in het Paaschgetij; en het brengen van het hoogste Offer, waarvan de paaschlammeren slechts een voorafschaduwing waren geweest, leidde den apostel Paulus ertoe om in lateren tijd te bevestigen: „Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus.” 2)

In dagen van zware beproeving verheugde Job zich in zijn getuigenis van den komenden Messias, en verklaarde hij met profetische overtuiging: „Ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan.” 3) De zangen van den psalmist David vloeien over van vaak-terugkeerende zinspelingen op het aardse leven van Christus, waarvan vele omstandigheden in bijzonderheid worden beschreven, en, wat deze aangaat, wordt staving der uitingen gevonden in de Schriften van het Nieuwe Testament. 4)

Jesaja, wiens profetisch ambt in het persoonlijke getuigenis van Christus en de apostelen werd geëerd, openbaarde in tallooze teksten het gewicht van zijn verklaring betreffende de groote gebeurtenis van des Zaligmakers komst en bediening op aarde. Met den nadruk van rechtstreeksche openbaring vertelde hij van het goddelijk moederschap van de Maagd uit wie Immanuël geboren moest worden, en zijn voorzegging werd herhaald door den engel des Heeren, meer dan zeven eeuwen daarna. 5) De eeuwen vooruitziende, zag de profeet het vervullen der goddelijke doeleinden alsof dit reeds geschied ware, en zong hij in triomf: „Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijnen schouder; en men noemt Zijnen naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst. Der grootheid dezer Heerschappij en des Vredes zal geen einde zijn, op den troon van David en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwig-

1) Aanteekening 1, blz. 194.

2) 1 Cor. 5 : 7. Voor verwijzigingen naar Christus als het Lam Gods, zie Joh. 1 : 29, 36; 1 Petrus 1 : 19; Openb., hst. 5, 6, 7, 12, 13, 14, 15, 17, 19, 21, 22; ook B. v. M., 1 Nephi 10 : 10, en hst. 11, 12, 13, 14; 2 Nephi 31 : 4, 5, 6; 33 : 14; Alma 7 : 14; Mormon 9 : 2, 3; Leer en Verbonden 58 : 11; 132 : 19.

3) Job 19 : 25; zie ook verzen 26 en 27.

4) Voorbeelden: Psalm 2 : 7; verg. Hand. 13 : 33; Heb. 1 : 5; Ps. 16 : 10; verg. Hand. 13 : 34—37. Ps. 22 : 18; verg. Matth. 27 : 35; Mark. 15 : 24; Lukas 23 : 34; Joh. 19 : 24; Ps. 41 : 9; verg. Joh. 13 : 18. Ps. 69 : 9 en 21; verg. Matth. 27 : 34, 48; Mark. 15 : 23; Joh. 19 : 29; en Joh. 2 : 17. Ps. 110 : 1 en 4; verg. Matth. 22 : 44; Mark. 12 : 35—37; Lukas 20 : 41—44; en Hebr. 5 : 6. \*\*\* De volgende zijn in het bijzonder bekend als Messias-Psalmen: 2, 21, 22, 45, 67, 69, 89, 96, 110, 132; hierin bezingt de psalmist op dichterlijke wijs de voortreffelijkheden van den Messias, en de zekerheid dat Hij komen zal.

5) Jesaja 7 : 14; verg. Matth. 1 : 21—23.

heid toe." 1)

X Onmiddellijk aan de vervulling daarvan voorafgaande, werd de gezegende belofte herhaald door Gabriël, die uit God's tegenwoordigheid naar de verkoren Maagd van Nazareth werd gezonden. 2) Zooals den profeet werd bekend gemaakt, en door hem verkondigd, was de komende Heer het levende Rijsje dat zou spruiten uit den onsterfelijken wortel in de familie van Jesse 3); de hoeksteen die de hechtheid van Zion verzekeren zou 4); de Herder van het huis Israëls 5); het Licht der wereld 6), voor zoowel Heiden als Jood; de Leider en Gebieder van Zijn volk 7). Dezelfde geïnspireerde stem kondigde den voorlooper aan die zou roepen in de wildernis: „Bereidt den weg des Heeren; maakt recht in de wildernis eene baan voor onzen God!" 8)

Jesaja werd toegestaan om de gebeurtenissenlijst van de toekomst te lezen, met betrekking tot vele kenmerkende omstandigheden die het nederige leven en den verzoeningsdood van den Messias zouden vergezellen. In Hem zag de profeet iemand die veracht en door de menschen verworpen zou worden, een Man van smarten, met smarten bekend, Een die voor de overtredingen van het menschedom gewond en gebroken zou worden, op wien de ongerechtigheid van ons allen zou worden gelegd — een geduldig en bereidwillig Offer, stil onder verdrukking, als een lam dat naar den slachter wordt gebracht. 's Heeren sterven met de zondaars, en Zijn bijzetting in het graf van den rijke, werden eveneens met profetische zekerheid vermeld. 9)

Aanteekening 1. — Jacob's profetie betreffende „Silo". — De voorspelling van den patriarch Jacob — dat de scepter niet van Juda zou wijken vóór de komst van Silo — heeft aanleiding gegeven tot veel meeningsverschil onder Bijbelstudenten. Sommigen houden vol dat „Silo" de naam van een plaats is, en niet die van een persoon. Dat er een plaats van dien naam was, is zeker. (Zie Jozua 18 : 1; 19 : 51; 21 : 2; 22 : 9; 1 Sam. 1 : 3; Jer. 7 : 12); doch de naam die in Genesis 49 : 10 voorkomt blijkt duidelijk die van een persoon te zijn. Men zij eraan herinnerd dat het gebruik van het woord in de vertaling van Koning Jacobus of z. g. geautoriseerde vertaling van den Bijbel door vele voortreffelijke autoriteiten als juist wordt beschouwd. Zodoende lezen wij in Dummelow's Commentary on the Holy Bible: „Dit vers is altijd door zoowel Joden als Christenen als een merkwaardige voorspelling van de komst van den Messias beschouwd. \*\*\* In de hovenaangehaalde weergave voorspelt het geheele

1) Jesaja 9 : 5, 6.

2) Lukas 1 : 26—33.

3) Jes. 11 : 1 en 10; verg. Rom. 15 : 12; Openb. 5 : 5; 22 : 16; zie ook Jer. 23 : 5, 6.

4) Jes. 28 : 16; verg. Ps. 118 : 22; Matth. 21 : 42; Hand. 4 : 11; Rom. 9 : 33; 10 : 11; Epheze 2 : 20; 1 Petrus 2 : 6—8.

5) Jes. 40 : 9—11; verg. Joh. 10 : 11, 14; Hebr. 13 : 20; 1 Petrus 2 : 25; 5 : 4; zie ook Ezech. 34 : 23.

6) Jes. 42 : 1; zie ook 9 : 2; 49 : 6; 60 : 3; verg. Matth. 4 : 14—16; Lukas 2 : 32; Hand. 13 : 47; 26 : 18; Epheze 5 : 8, 14.

7) Jes. 55 : 4; verg. Joh. 18 : 37.

8) Jes. 40 : 3; verg. Matth. 3 : 3; Markus 1 : 3; Lukas 3 : 4; Joh. 1 : 23.

9) Jes. 53; bestudeer het geheele hoofdstuk; verg. Hand. 8 : 32—25.

vers dat Juda macht zou behouden tot de komst van den rechtmatigen regeerder, de Messias, tot wien alle volken zouden vergaderen. En, globaal gesproken, kan men zeggen dat de laatste sporen van Joodsche wetgevende macht (zooals die berustte in het Sanhedrin) niet verdwenen vóór de komst van Christus en de verwoesting van Jeruzalem, vanaf welken tijd Zijn koninkrijk onder de menschen was opgericht”.

Adam Clarke ontleedt in zijn uitgebreide *Bible Commentary* in het kort de bezwaren die worden aangevoerd tegen het laten wijzen van dezen tekst op de komst van den Messias, en hij verwerpt ze alle als ongegrond. Zijn besluit inzake de beteekenis van den tekst is als volgt gesteld: „Juda zal als een afzonderlijke stam blijven bestaan totdat de Messias komt; en zoo geschiedde; en na Zijn komst werd zij met de andere vermengd, zoodat sindsdien alle onderscheid verloren is”.

Professor Douglas, die wordt aangehaald in de *Dictionnaire van Smith*, „betoogt dat er nog iets van Juda's scepter was overgebleven, gelijk een totale zonsverduistering nog geen bewijs levert dat de dag teneinde is, — dat de eigenlijke vervulling van de profetie niet begon vóór den tijd van David, en volgens Lukas 1: 32 en 33 in Christus voleindigd is”.

De erkende beteekenis van het woord is, naar afleiding, „Vreedzaam”, en dit kan slaan op de eigenschappen van den Christus, die in Jesaja 9: 6 als de Vredevorst wordt aangeduid.

Eusebius, die leefde tusschen 260 en 339 n.C., en in de kerkelijke historie als Bisschop van Caesarea bekend is, schreef: „In den tijd dat Herodus koning was, de eerste vreemdeling die regeerde over het Joodsche volk, ging de door Mozes opgeschreven profetie in vervulling, n.l. dat ,een vorst zal van Juda niet wijken, noch een regeerder van zijne lendenen, totdat Hij komt, voor wien het bewaard is, de verwachte der volkeren.” (De aangehaalde tekst is gegrond op de weergave van Genesis 49: 10 in den Septuagint). (Voor bijzonderheden omtrent den Septuagint, zie „Artikelen des Geloofs”, blz. 195. — Red.)

Sommige critici hebben beweerd dat Jacob met zijn gebruiken van het woord „Silo” dit in het geheel niet als naam of eigennaam bedoelde. De schrijver van het artikel „Silo” in *Cassell's Bible Dictionary* zegt: „Het gewicht aan bewijzen doet overhellen naar de Messias-uitlegging, doch de meeningen loopen zeer uiteen betreffende het woord ‚Silo’ als eigennaam. \*\*\* Ondanks alle bezwaren die men heeft tegen het beschouwen daarvan als zoodanig, zijn wij der meening toegedaan dat men het terecht als een eigennaam beziet, en dat de Engelsche vertaling den waren zin van den tekst weergeeft. Hen, die verder willen ingaan op een kwestie die zonder Hebreuwsche critiek niet wel besproken kan worden, verwijzen wij naar de voortreffelijke aantekeningen bij Genesis 49: 10 in de *Commentary on the Pentateuch*, door Keil en Delitzsch. Hier wordt de tekst aldus weergegeven: ‚De scepter zal van Juda niet wijken, noch de regeerdersstaf van tusschen zijne voeten, totdat Silo komt, en de willige gehoorzaamheid der volkeren aan Hem zij”.

„Ondanks de lichte twijfel die door sommige schrijvers op de Messias-uitlegging wordt gelegd, zelfs door hen van wien wij het haast niet zouden verwachten, zien wij deze verklaring toch in de gebeurtenissen der geschiedenis bevestigd, en niet verzwakt. De tekst wordt niet opgevat te beteekenen dat Juda nimmer zonder een eigen koninklijk heerscher zou zijn, maar dat de regeeringsmacht niet geheel van Juda zou wijken totdat Silo gekomen was. De bezwaren, steunende op de Babylonische gevangenschap en dergelijke voorvallen, zijn van geen kracht, omdat het de volledige en finale beëindiging is welke wordt uitgeduid, en deze kwam slechts na den tijd van Christus”. Zie verder *The Book of Prophecy*, door G. Smith, LL.D., blz. 320. Zie ook *Compendium of the Doctrines of the Gospel*, door Franklin D. Richards en James A. Little, onder „Christus' eerste Komst”.

Uit „Jesus the Christ”, door J. E. Talmage).



# DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE  
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: H. SCHOTEL

## VERSLAG VAN DE VIJFDAAGSCHE O. O. V.- CONFERENTIE.

De tweede Algemeene Conferentie der Onderlinge Ontwikkelings-Vereenigingen in de Nederlandsche Zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is met groot succes op 6, 7, 8, 9 en 10 Juni j. l. te Rotterdam gehouden.

### *Donderdagavond 6 Juni.*

Den Haag wint het M-Mannen debat.

Dit was de openingsavond der Conferentie, waarop de winnende M-Mannen-ploegen uit Amsterdam, Den Haag en Rotterdam in een debat met elkaar om de hoogste eer streden.

Er werden dien avond twee vergaderingen gehouden, een in het gebouw „Excelsior” aan de St. Janstraat en de tweede in de zaal op Overmaas. De bijeenkomst in „Excelsior” ving aan met het zingen van „Vriendelijke Woorden”, waarna Ouderling John Sieverts het openingsgebed opzond. Een zangkwartet, met name „Hark to the Classmate’s Song”, werd nu door de Ouderlingen H. de Mik, John Sieverts, C. J. Dee en B. H. Opheikens ten gehoor gebracht.

Na enkele welkomstwoorden van Ouderling R. M. Davey, Overziener der Zondagsscholen en O. O. V. in de Nederlandsche Zending, gaf Zendingspresident John P. Lillywhite in korte trekken een teekening van het groote doel der Onderlinge Ontwikkelings Vereeniging. Nadat Ouderling H. Schotel, Assistent-Redacteur van „De Ster”, nog de verschillende vereischten voor den wedstrijd had uiteengezet, namen de debatten een aanvang.

Gedebatteerd werd over het punt „Aangenomen dat het beter is om eerst de Menschen te verbeteren en dan de Toestanden”. In de kamer der Zustershulpvereeniging, onder leiding van Ouderling Reed W. Farnsworth, Secretaris der Nederlandsche Zending, werd de bevestigende zijde verdedigd door Haagsche M-Mannen, de ontkennende zijde door M-Mannen van Amsterdam. De jury, bestaande uit Ouderling L. W. M. Dalebout en de Broeders M. Rodrigo en D. Mooij, besliste dat Den Haag had gewonnen.

In de Groote Zaal werd, onder leiding van Overziener Ralph M. Davey, de bevestigende kant verdedigd door Rotterdamsche M-Mannen en het ontkennende standpunt door M-Mannen van Den

Haag. Ook hier oordeelde de jury, bestaande uit de Broeders A. Hartman, J. Borger en F. K. Kien, dat de beslissing ten gunste van de kranige Haagsche vertegenwoordigers moest uitvallen.

Om half tien verzamelde men in de Grootte Zaal, en daar geconstateerd was dat de Haagsche ploeg reeds vijf van de totale negen jurystemmen op zich had vereenigd, kon zij tot winnaresse worden uitgeroepen, vóórdát de uitslag van den op Overmaas gehouden wedstrijd hier bekend was. De ploeg bestond uit M. Lazarom, J. J. Claus, W. Huijter en H. Jacobs, hun trofee zijnde de Don H. van Dam-Wisselbeker.

Na een woord van aanmoediging voor de winnaars zoowel als de verliezers, door Zendingspresident John P. Lillywhite, gevolgd door het zingen van „Leid ons, Goede Meester!”, besloot Ouderling Gerrit A. Jongejan deze vergadering met een dankbede.

Op dienzelfden avond ving omstreeks half acht een openbare vergadering aan in het lokaal op Overmaas, en wel met het zingen van „Kom, o Gij Vredevorst!” Na een openingsgebed bij monde van Br. J. J. van der Vaart sprak Ouderling Don H. van Dam, president van het Rotterdamsche district, een welkomstrede uit, gevolgd door een inleiding tot het debat door Ouderling John D. Lillywhite, Secretaris der Zondagsscholen en O. O. V. in de Nederlandsche Zending.

Daarop volgde het debat, over het onderwerp: Aangenomen dat het beter is om eerst de Menschen te verbeteren en dan de Toestanden. Het bevestigende standpunt werd verdedigd door Amsterdamsche M-Mannen, het ontkennende door M-Mannen van Rotterdam. De jury, bestaande uit de Brs. Th. J. van den Berghe, G. Diender en P. Lodder, besliste ten gunste der Rotterdamsche vertegenwoordigers, n.l. A. J. Romeijn Jr. en F. A. Barten.

Na een slotwoord en bekendmakingen zongen de vergaderden „Voor hen rijst mijn Bede”, waarop Ouderling John van Haren den Allerhoogste dank zegde voor den aangenamen tijd dien men had mogen doorbrengen.

### *Vrijdagavond 7 Juni.*

De wedstrijden. — Een nitgebred, interessant programma. — Het Rotterdamsche district verovert drie eerste plaatsen. — Het Amsterdamsche district twee. — Groningen maakt een goed figuur. — Utrecht had nog weinig deelnemers.

Met het zingen van „Strijdt voor het Recht!” werd de bijeenkomst ingezet. De groote zaal en het podium in „Excelsior” waren geheel bezet met deelnemers, deelneemsters en belangstellenden. Broeder J. Borger vroeg om de leiding van den Geest des Heeren over hetgeen te verrichten stond, waarop Ouderling H. Schotel nog een korte uiteenzetting gaf van regels en bepalingen in het wedstrijdwerk.

Het volgende uitgebreide programma werd nu onder wedstrijdreglement uitgevoerd:

1. „We ever pray for Thee”, dubbel Bijenkorfmeisjes-trio van Den Haag, vertegenwoordigend het Rotterdamsche district.  
Deelneemsters: Kitty Schoenmaker, Betsy Dijkhuizen, Annie Diender, Clara Burzinsky, Mien Geradts, Dina Mooij.  
Orgelbegeleiding: Tine C. Hartman.
2. „Het Hart van de Roos”, weergegeven geschiedenis, door Freddy Versteeg, van Haarlem, vertegenwoordigend het Amsterdamsche district.
3. „Spoorzoeken”, M-Mannen-toespraak door Willem van Gelderen, van Rotterdam, vertegenwoordigend het Rotterdamsche district.
4. „Geloof”, Bijenkorfmeisjes-toespraak door Tilly Schotel, van Rotterdam, vertegenwoordigend het Rotterdamsche district.
5. „Last Night”, M-Mannen-zangkwartet van Amsterdam, vertegenwoordigend het Amsterdamsche district.  
Deelnemers: Henk Overdiek, John Sieverts, Willem van Setten, J. C. Hubert Jr.  
Orgelbegeleiding: Willy Verstrate.
6. „Het Hart van de Roos”, weergegeven geschiedenis, door Jo Kaland, van Den Haag, vertegenwoordigend het Rotterdamsche district.
7. „De Profheet Joseph Smith”, Bijenkorfmeisjes-toespraak door G. Wesselink, van Apeldoorn, vertegenwoordigend het Utrechtsche district.
8. „Wat het beteekent den Waarachtigen God te kennen”, M-Mannen-toespraak door Henk Overdiek, van Amsterdam, vertegenwoordigend het Amsterdamsche district.
9. „Last Night”, M-Mannen zangkwartet van Rotterdam, vertegenwoordigend het Rotterdamsche district.  
Deelnemers: M. van Gelderen, Bas van Dongen, Dirk Vonk, Willem Vonk.  
Orgelbegeleiding: John D. Lillywhite.
10. „Het Hart van de Roos”, weergegeven geschiedenis, door L. van Komen, van Groningen, vertegenwoordigend het Groningsche district.
11. „Voordeelen, verbonden aan het Bijenkorfwerk”, Bijenkorfmeisjes toespraak door E. Bachet, van Amsterdam, vertegenwoordigend het Amsterdamsche district.
12. „We ever pray for Thee”, dubbel zangtrio van Amsterdam, vertegenwoordigend het Amsterdamsche district.  
Deelneemsters: E. Bakker, C. Bakker, 'A. Monden, B. Nievaard, A. Wagemans, J. Diesel.  
Orgelbegeleiding: Willy Verstrate.

13. „De Harten der Vaderen”, weergegeven geschiedenis, door T. Bosker, van Apeldoorn, vertegenwoordigend het Utrechtsche district.
14. „Is het ‚Mormonisme’ de moeite waard het te leven”, Bijenkorfmeisjes-toespraak door J. van Komen, van Groningen, vertegenwoordigend het Groningsche district.
15. „We ever pray for Thee”, dubbel zangtrio van Groningen, vertegenwoordigend het Groningsche district.  
Deelneemsters: H. van Komen, A. Lindeman, E. Lindeman, J. van Komen, B. Bos, G. Bos.

De jury, bestaande uit Zr. E. Woltjer en de Broeders W. Meijn, A. V. King en H. Schotel, begaf zich nu in raadkamer. Terwijl zij beraadslaagde richtte Zendingspresident John P. Lillywhite een woord van opwekking tot jong en oud. In het bijzonder wees spr. op de grondige voorbereiding die het wedstrijdwerk vereischt. Juist in die oefening ligt de gelegenheid tot ontwikkeling, die dus ook het deel wordt van de verliezende partijen. Ten slotte moedigde spr. de hoorders aan om een rein en vlekkeloos leven te leiden, door te leven in volkomen harmonie met de voorschriften des Heeren.

Het was reeds na elf uur toen de jury terugkwam en onder buitengewone stilte de volgende resultaten werden bekend gemaakt:  
*Dubbel zangtrio Bijenkorfmeisjes*: No. 1. De vertegenwoordigers van het Amsterdamsche district; No. 2. Het zestel van Groningen.

*Weergeven eener Geschiedenis*: No. 1. Freddy Versteeg (Amsterdam); No. 2. Jo Kaland (Rotterdam).

*Toespraak Bijenkorfmeisjes*: No. 1. Tilly Schotel (Rotterdam); No. 2. Jantje van Komen (Groningen).

*Zangkwartet M-Mannen*: No. 1. District Rotterdam; No. 2. District Amsterdam.

*Toespraak M-Mannen*: No. 1. Willem van Gelderen (Rotterdam); No. 2. Henk Overdiek (Amsterdam).

Ten besluite zong men gezamenlijk „Hope van Israël”, waarna Broeder L. Ringelberg voorging in dankzegging.

### *Zaterdag 8 Juni.*

Des morgens om tien uur begon een opbouwende zendelingenvergadering, waar met het oog op den beperkten tijd slechts enkele Ouderlingen het woord voerden en Zendingspresident John P. Lillywhite waardevol onderricht gaf.

Des avonds omstreeks zeven uur hield men een vergadering uitsluitend voor O. O. V.-leden. Met „Werkt terwijl het dag is” werd ingezet. Ouderling L. A. Teerlink zond het openingsgebed op, gevolgd door een zangsolo van Zr. Tine Hartman, getiteld: „Het Boetelied”. Zr. W. Lenslag zorgde voor een passende piano-begeleiding.

Zendingspresident John P. Lillywhite gaf vervolgens een inleiding over het thema der vergadering, n.l. de nooden van zoowel het jonge volk als de ouderen, en hoe daarin voorzien kan worden.

Vervolgens werden de aanwezigen in drie afdeelingen gesplitst, voor klaswerk, en wel: 1. Ouders, Zendingen en uitvoerende Ambtenaren(essen), die niet direct in M-Mannen- of Bijenkorfwerk betrokken waren. President John P. Lillywhite en Ouderling Ralph M. Davey hadden hier de leiding. 2. Bijenkorfmeisjes, onder leiding van Zr Lillian D. Lillywhite en Martha J. Riet. 3. M-Mannen, onder leiding van de Ouderlingen John D. Lillywhite en Don H. van Dam.

In elke afdeeling werd het eerste deel van den beschikbaren tijd besteed met het naar voren brengen der nooden van een of meer der genoemde groepen, en het overige van den klastijd in het bespreken hoe er in deze nooden voorzien kan worden.

Om negen uur kwam men weer in de groote zaal bijeen, waar een der leiders(sters) in elke afdeeling een beknopt verslag uitbracht van hetgeen besproken werd.

Zr. Martha J. Riet, Assistent Zendingsbijhoudster, die met de Bijenkorfmeisjes vergaderd had, noemde de behoefte aan leidsters en willige volgelingen van die leidsters als de voornaamste der onder die groep bestaande nooden. Een en ander werd door haar duidelijk toegelicht.

Ouderling John D. Lillywhite, Secretaris der Z. S. en O. O. V. in de Zending, rapporteerde de volgende vier hoofdpunten uit de bespreking der M-Mannen: 1. Het vermeerderen van het ledental der M-Mannen; 2. Het propageeren van het Evangelie en het M-Mannen-werk; 3. De noodzakelijkheid om voor de M-Mannen-lessen één plaats van uitgave te hebben. Het kantoor van den Overziener te Rotterdam werd tot plaats van uitgave gekozen; 4. De vraag, waaruit die lessen zouden bestaan. Besloten werd om o.a. een studie van het Boek der Leer en Verbonden te beginnen.

Zendingspresident John P. Lillywhite, optredend als rapporteur van het verhandelde in de Oudersafdeeling, noemde eveneens vier hoofdconclusies waartoe men gekomen was; 1. Men moet het Koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid zoeken. Het Koninkrijk Gods — opgevat in den ruimsten zin — omgrijpt alles wat den mensch kan verheffen en volmaken. De mensch moet ernaar streven om de toestanden hier op aarde gelijk te maken aan die in den hemel; 2. Er bestaat een gegronde reden dat de leden der O. O. V. veredelende kunsten, dans, muziek, opera's, lezingen, enz. beoefenen en bijwonen, onder geschikte leiding. Hetgeen de wereld aan goeds geeft onder verkeerde leiding, wil deze Kerk geven onder goede en juiste leiding. Voor het beoefenen van den dans achtte spr. echter de tijd nog niet gekomen; 3. Er bestaat, wat het voorprogramma in de O. O. V. betreft, een behoefte aan opbouwende, on-

derwijzende critiek; 4. Er openbaart zich een hooge noodzaak om het lichaam op de juiste wijze te voeden en te onderhouden. Door het eten van verkeerd voedsel, gepaard gaande met andere overtredingen, zijn de menschen van God verwijderd, in letterlijken zowel als in geestelijken zin.

Ten slotte deelde spr. mede dat, voor zoover men nog niet de middelen gevonden had om in de genoemde nooden te voorzien, door de betrokken ambtenaren en ambtenaressen in de naaste toekomst zou worden gezocht naar wegen om aan die behoeften te beantwoorden.

Het lied: „Daar mag de Getrouwe zijn” werd nu gezongen. Zr. A. S. Versteeg, Bijhoudster van Rotterdam, sprak de dankzegging uit.

(Wordt vervolgd.)

---

## ALGEMEENE VASTENDAGLES VOOR DE ZONDAGSSCHOLEN.

---

7 Juli 1929.

Onderwerp: **Getrouwheid.** — Waarin zij bestaat.

Tekst: Leer en Verbonden, afdeling 59, vanaf het 5e vers.

### I. Plichten genoemd.

1. De twee groote geboden.
  - a. Heb den Heere lief.
  - b. Heb uwen naaste lief.
2. Stelen, overspel, dooden, enz. veroordeeld.
3. Wees dankbaar.
4. Wees nederig.
5. Woon vergaderingen bij.
6. Houd den Sabbath heilig.
  - a. Voedsel met eenvoudigheid des harten toebereiden.
7. Vasten en bidden.
8. Dit alles doen met dankbaarheid, een blijmoedig harte en een opgewekt gelaat.

### II. De Belooning der Getrouwen.

1. Volheid der aarde.
  - a. Alles, beide om het oog te behagen en het hart te verblijden, om het lichaam te sterken en de ziel te verkwikken.
  - b. Hoe te gebruiken.
    - (1) met oordeel.
    - (2) niet bovenmatig.
2. Vrede in deze wereld.
3. Het eeuwige leven in de toekomst.

**Doel:** God's zegeningen zijn voorzeggd op gehoorzaamheid aan de wet. Het leven van het ware lid van Christus' Kerk is het getrouwe leven.

### Bespreking en Toepassing.

1. Noem enkele groote plichten. Noem enkele kleine plichten. Bespreek het groote gewicht van de kleine plichten. Zie artikel in „De Ster” van 15 Juni 1929, blz. 189.
2. Leg uit hoe „de gansche wet en de profeten” op twee geboden steunt.
3. Wat beteekent de uitdrukking „onbevlekt van de wereld”?
4. Wat staat er in Afdeeling 59 : 9?
5. Noem het verband tusschen getrouwheid en het bezoeken van vergaderingen. Wat dunkt u van het gezegde: „Ik kan God even goed in de natuur of in huis vinden als in de vergadering”?
6. Mag men plichten naar gewoonte vervullen?
7. Let op de groote waarde van „een blij hart en een blijmoedig aangezicht”.
8. Ga een voor een de onder I genoemde plichten na en zie waarin U tekort schiet.

---

## TEEKENEN DES TIJDS.

---

### *Een Tempel.*

Een bericht van de Associated Press, uit Independence, Missouri, gedateerd 12 April 1929, deed der wereld de mededeeling dat de „Kerk van Christus” in die plaats besloten had om op den Tempelgrond een tempel te bouwen, ten koste van 700.000 dollars. De leden van genoemde kerk, mag ik zeggen, zijn over het algemeen bekend als „Hedrickieten”. Volgens het bericht had de Heer, door een engel, aan hen geopenbaard dat van hen verwacht werd onmiddellijk met den bouw te beginnen.

De bedoelde openbaring werd waarschijnlijk een jaar geleden gegeven. Zij is gedateerd Port Huron, Michigan, 22 Maart 1928, en is geteekend door Otto Fetting, die beweert een der apostelen te zijn. Hij zegt dat hij sinds 4 Februari 1927 vijf bezoeken van den engel heeft gehad. De boodschapper, naar hij zegt, deelde hem mede dat hij en drie andere mannen moesten bijstaan in het bouwen van het Huis des Heeren, en in 1929 beginnen. De Heer zou hun, naar gezegd werd, zeven jaren tijd geven om het bouwwerk te voltooien. Staal en cement moesten de materialen zijn, en, wij lezen: „laat de buitenzijde grijze steen zijn, gepolijst.” De engel zei dat de benedenverdieping ruimte moest bieden voor 3500 menschen, en „de wolk” zou op het huis rusten wanneer de menschen erin bijeen waren, „in nederigheid en liefde”.

De Heer Fetting werd door den engel aangewezen om zijn „boodschap” eerst te zenden aan zijn „broederen die gelooven in de komst van Christus en het bouwen van den tempel”, waarmee misschien ook bedoeld zijn de Heiligen der Laatste Dagen, die uitzien naar de glorieuze komst van den Zaligmaker en werkdadig te doen hebben met tempelarbeid, als voorbereiding tot Zijn verschijnen.

De engel voorspelde ook hongersnood en „vele dingen die de menschen zullen brengen tot lediggang, zonder werk, en al degenen die niet zullen trachten om zich te voorzien van de vruchten van den bodem, zullen lijden.”

Aldus de veronderstelde openbaring.

U zult ongetwijfeld belang stellen in een paar bijzondere nederen omtrent de Hedrickieten.

In het jaar 1851 begon Granville Hedrick, een lid van onze Kerk, te prediken in Taswell County, Illinois, en kreeg hij enkele volgelingen onder vroegere Kerkleden en anderen. In 1857 organiseerden zij een kerk voor zichzelf. Op 19 Juli 1863 werd de Heer Hedrick tot haar president gekozen. Hij werd verordineerd door een vroegeren apostel, wien men het lidmaatschap ontnomen had, John E. Page. In April 1864 begonnen, overeenkomstig een beweerde openbaring, de volgelingen van Mr. Hedrick zich te vergaderen in Jackson County. In 1867 hadden zij zoowat drie „acres” van den Tempelgrond in Independence in hun bezit gekregen, en sindsdien hebben zij deze bezitting behouden.

De Tempelgrond, die door den Profeet Joseph op 3 Augustus 1831 werd toegewijd, was veel grooter. Het land dat Edward Partridge onder zijn hoede hield, mat 63 „acres”.

De Hedrickieten gelooven niet in tempelwerk. Zij verwerpen de meeste der na 1834 ontvangen openbaringen en beweren dat Joseph Smith, sinds dat jaar, een „gevallen” profeet was. Zij verwerpen ook het Boek van Abraham, als zijnde onecht. Zij hebben zich trouw vastgeklemd aan het kleine stukje van den Tempelgrond dat hun eigendom is, en nu wordt dus beweerd dat de Heer hun heeft geboden om op dien grond een tempel te bouwen, ten koste van 700.000 dollars, die binnen zeven jaar voltooid moet zijn. Er zijn naar schatting 500 leden. Een heele onderneming.

Uit „The Juvenile Instructor”.

J. M. SJODAHL.

---

## ZENDINGSNIEUWS.

### Aangekomen.

Op den zoen Juni is uit Salt Lake City te Rotterdam aangekomen, Ouderling Thomas F. Coppin, teneinde in Nederland een zending te vervullen. Amsterdam is hem als eerste standplaats aangewezen.

### Benoemd.

Ouderling B. H. Opheikens, werkzaam te Amsterdam, is benoemd tot President van de gemeente te Den Helder.

### Gedoopt.

In de maand Mei 1929 zijn in de Nederlandsche Zending 17 personen gedoopt, waarvan 7 in het Utrechtsche, 5 in het Groningsche, 4 in het Amsterdamsche en 1 in het Rotterdamsche district woonachtig.

---

## KENNISGEVING.

Op 8, 9, 10, 11 en 12 Augustus a.s. wordt te Amsterdam een GROOTE ZENDINGSCONFERENTIE gehouden.

Wij noodigen allen van harte en dringend uit.

---

De ROTTERDAMSCH E DISTRICTSCONFERENTIE wordt op 14 Juli te Den Haag gehouden.